

Rev.br.30/2020

VRHOVNI SUD KOSOVA, u veću sastavljenom od sudija: Jelene Krivokapić, predsednik veća, Gyltene Sylejmani i Beshir Islami, članovi veća, u pravnoj stvari tužioca B. H., iz ..., ..., protiv tuženog bivšeg PTK sada Telekom Kosova d.d Priština koga zastupa R. Xh., radi poništaja rešenja i naknade razlike u plati, odlučujući po reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Apelacionog suda Kosova Ac.br.4598/17 od 24.06.2019.godine, u sednici održanoj dana 02.06.2020.godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE, kao neosnovana, revizija tuženog izjavljena protiv presude Apelacionog suda Kosova Ac.br.4598/17 od 24.06.2019.godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom osnovnog suda u Prištini C.br.2403/16 od 16.08.2017.godine, usvojen je tužbeni zahtev tužioca pa je poništeno rešenje tuženog br.01-87/10 od 08.01.2010.godine doneto od strane Pošte i Telekoma Kosova a tuženi je obavezan da tužiocu isplati na ime razlike u plati između koeficijenta 12 i 13, za period od 08.01.2010.godine do 31.10.2012.godine, neto iznos od 7.772,00€ sa zakonskom kamatom od 666,32€, što ukupno iznosi 8.438,32€; na ime uplate Penzionom Trustu iznos od 909,10€ i na ime poreza na zaradu iznos od 863,61€ sve u roku od 15 dana od dana prijema presude. Odbijen je tužbeni zahtev tužioca da mu tuženi isplati razliku u zaradi između koeficijenta 12 i 13 za vremenski period od 01.11.2012. do 31.05.2017.godine, kao neosnovan. Tuženi je obavezan da naknadi parnične troškove u iznosu od 150€ u roku od 15 dana. Apelacioni sud Kosova, rešavajući po žalbi tuženog, doneo je

presudu Ac.br.4598/17 od 24.06.2019.godine, kojom odbija istu a potvrđuje prvostepenu presudu.

Protiv pravnosnažne, drugostepene presude, tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava sa predlogom da se ista usvoji da se preinače nižestepene presude tako što će Vrhovni sud odbiti tužbeni zahtev tužioca ili ukinuti nižestepene presude i predmet vratiti na ponovno suđenje prvostepenom sudu.

Odgovora na reviziju nije bilo.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 215 Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu ZPP), Vrhovni sud je našao da je revizija neosnovana.

Iz sadržine spisa proizilazi da je tužilac bio zaposlen u PTK ,da mu je ugovorom o radu br..., od 30.10.2009.godine, određen koeficijent od 13 kada mu je odlukom izvršnog direktora br..., od 08.01.2010.godine smanjen koeficijent na 12. Protiv ove odluke,podneo je žalbu koju je Komisija za žalbe usvojila donevši odluku ..., dana 28.04.2010.godine, dajući preporuku nadležnima da se ova nepravilnost ispravi. Kako tuženi nije tužiocu odredio koeficijent po preporuci komisije, dana 21.12.2012.godine, tužilac je podneo tužbu radi isplate razlike ličnog dohotka koju bi primio po koeficijentu 13 i one koju je primao sa koeficijentom 12 počev od 23.12.2009.godine, da bi u toku postupka tražio da mu se isplati razlika plate, doprinos Penzijskom Trustu i porez na dohodak počev od 08.01.2010.godine do 31.05.2017.godine. Prvostepeni sud je delimično usvojio tužbeni zahtev kako je navedeno u stavu prvom ovog obrazloženja, a drugostepeni sud je istu potvrdio, odbivši žalbu tuženog kao neosnovanu.

Polazeći od iznetog stanja stvari, Vrhovni sud je našao:

Nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje sud pazi po službenoj dužnosti niti one na koje se poziva tuženi u reviziji. U članu 182.2 tačka „n“ ZPP-a, propisano je da bitna povreda odredaba parničnog postupka postoji uvek, ukoliko presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati a posebno ukoliko je dispozitiv presude nerazumnjiv ili kontradiktoran, po sebi ili sa razlozima presude, ili ukoliko presuda nema uopšte razloga ili u

njoj nisu uopšte navedeni razlozi o odlučnim činjenicama , ili su ti razlozi nejasni, ili kontradiktorni ili ukoliko o odlučnim činjenicama postoje protivurečnosti između onoga što se u razlogu presude navodi o sadržaju dokumenta ili zapisnika o podacima datim u postupku i samih tih dokumenata ili zapisnika. Ne stoji ni jedan razlog naveden u pomenutom članu ZPP-a, jer presuda nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, dispozitiv presude je razumljiv i ne protivureči sebi i razlozima presude, navedene su sve odlučne činjenice, razlozi takve odluke i nema nikakvih protivurečnosti između onog što se navodi u presudi i sadržaja dokumenata i zapisnika. Takođe ne stoje ni povrede iz člana 182.2 b,j,k, i m ZPP-a na koje se poziva revizija

Neosnovani su revizijski navodi da postoji povreda iz člana 182.1 u vezi člana 190 i člana 191 ZPP, odnosno da je drugostepeni sud bio dužan održati raspravu iz razloga što isti sud, ispitujući prvostepenu presudu, nije našao da je pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje te da je bilo potrebno utvrđivati nove činjenice i izvoditi nove dokaze. Drugostepeni sud, odlučuje po žalbi u sednici veća ili raspravlja na ročištu u smislu člana 190.1 ZPP-a. Shodno navedenoj odredbi, žalbeni sud , nije obavezan raspravljati o predmetu spora na raspravi, kako tumači tuženi, iako postoji i ta mogućnost ukoliko su se stekli određeni uslovi, što ovde nije slučaj.

Kada je reč o periodu za koji je prihvaćena razlika u plati, kamate i doprinosi, Vrhovni sud je našao da gore pomenute presude nisu zahvaćene bitnim povredama materijalnog prava. Tuženi je u reviziji naveo, da je tužilac podneo tužbu nakon isteka zakonskog roka, odnosno da je ista neblagovremena i da je potraživanje zastarelo. Ovi navodi nisu osnovani obzirom da je tužilac podneo tužbu dana 21.12.2012.godine, a potraživanja su za vremenski period od 23.12.2009.godine tako da nije nastupila zastarelost , u smislu člana 372 Zakona o obligacionim odnosima (Službeni list SFRJ 29/78, 39/85,45/89,) budući da je istim propisano da potraživanja povremenih davanja koja dospevaju godišnje ili u kraćim određenim razmacima vremena zastarevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Članom 87 Zakona o radu (L.br.03/L-212 od 01.11.2010) propisano je da svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva, pa ni po odredbama ovog zakona nije došlo do zastarelosti tužiočevog potraživanja.

Pravilno je Apelacioni sud primenio materijalno pravo pozivajući se na odredbe čl.55 Zakona o radu. Članom 55 Zakona o radu, propisano je da zaposleni ima pravo na platu, koja se određuje u skladu sa Ugovorom za rad Zakonom, Kolektivnim Ugovorom, Unutrašnjim Aktom Poslodavca i Zakonom o radu. U konkretnom slučaju nije ispoštovana ova odredba zakona. Pravni osnov tužiočevog potraživanja, nalazi se u odluci Komisije za žalbe ..., od 28.04.2010.godine, kao i činjenici da je sud poništio predmetnu odluku kojom se tužiocu umanjuje koeficijent za obračun plate, zbog čega je tužilac, krivicom tuženog ostvario nižu zaradu od predviđene. Ovom odlukom tuženi je tužiocu pruzrokovao štetu pa je istu dužan naknaditi u smislu člana 154 ZOO (Službeni list SFRJ 29/78, 39/85,45/89) kojim je propisano:” Lice koje nanosi štetu drugom dužno je da tu štetu nadoknadi, osim ukoliko dokaže da je šteta prouzrokovana bez njegove krivice”. U konkretnom slučaju, do nezakonite odluke došlo je krivicom tuženog pa je on odgovoran za štetu koju je pretrpeo tužilac i po tom osnovu dužan je uspostaviti ranije stanje koje je postojalo pre štetnog događaja.

Visina štete, koju je pretrpeo tužilac, utvrđena je veštačenjem veštaka finansijske struke a čiji nalaz i mišljenje je prvostepeni sud u potpunosti prihvatio i to u iznosima kako je navedeno u prvom stavu obrazloženja ove presude. Kamata na utvrđeni iznos obračunata je pravilno, u smislu člana 277 Zakona o obligacionim Službeni list SFRJ br.29/78,39/85,45/89.

Sud je cenio i druge revizijske navode ali oni nisu mogli uticati na donošenje drugačije odluke.

Sa iznetih razloga Vrhovni sud Kosova je odlučio kao u izreci presude u smislu člana 222 ZPP-a.

VRHOVNI SUD KOSOVA

Rev.br.30/2020 od 02.06.2020. godine

Predsednik veća-sudija

Jelena Krivokapić